

POSTANOWIENIE

Dnia 31 stycznia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Strzelczyk

w sprawie z wniosku M. C.

z udziałem A. K. i S. K.

o rozgraniczenie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 31 stycznia 2022 r.,

na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy

od postanowienia Sądu Okręgowego w K.

z dnia 13 listopada 2020 r., sygn. akt II Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest środkiem zaskarżenia o charakterze nadzwyczajnym. Ma przede wszystkim na celu – w interesie publicznym – ujednolicenie orzecznictwa sądów powszechnych, rozstrzyganie sporów precedensowych oraz o istotnym znaczeniu dla rozwoju prawa i judykatury sądowej. W związku z tym jednym z koniecznych elementów skargi kasacyjnej jest wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania oraz jego uzasadnienie, w którym skarżący powinien wskazać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. i związku z tym istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy. Określone w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej

wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący w odrębnym wywodzie wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Wnioskodawca M. C. wniósł skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w K. z dnia 13 listopada 2020 r. w sprawie sygn. akt II Ca (...). Skarżący wskazał, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne polegające na konieczności rozważenia, czy pomimo świadomości uczestników, iż nie są właścicielami nieruchomości, pomimo nie płacenia przez nich podatków od nieruchomości, pomimo okoliczności, iż jak wynika z zeznań samych uczestników, że z nieruchomości mogła korzystać każda osoba można uznać daną osobę za posiadacza samoistnego czy też nie, a co za tym idzie jakie muszą być minimalne atrybuty świadczące o samoistnym posiadaniu nieruchomości, aby można było stwierdzić zasiedzenie. Skarżący wskazał również, że istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów poprzez wyjaśnienie, jakie zachowania można uznać za przejaw posiadania samoistnego, a jakie są przejawem posiadania zależnego.

W ocenie Sądu Najwyższego, nie zostały spełnione przesłanki do przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Wobec powołanych podstaw przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania trzeba uwzględnić utrwalony w orzecznictwie Sądu Najwyższego pogląd, że jeżeli skarżący, jako okoliczność uzasadniającą wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazuje występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, to powinien nie tylko to zagadnienie przedstawić przez jego sformułowanie z przytoczeniem przepisów prawa, na tle których

ono powstało, a także przytoczyć argumenty prawne prowadzące do rozbieżnych ocen prawnych, ale ponadto wykazać, że jest to zagadnienie nowe, którego rozwiązanie jest istotne nie tylko dla rozstrzygnięcia rozpoznawanej sprawy, lecz także dla praktyki sądowej (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11; z dnia 3 października 2002 r., II CKN 447/01, nie publ.; z dnia 14 grudnia 2004 r., III CK 585/04, nie publ.; z dnia 4 sierpnia 2006 r., III CZ 47/06, nie publ.; z dnia 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, nie publ.; z dnia 28 czerwca 2008 r., III CSK 99/08, nie publ.; z dnia 26 czerwca 2008 r., I CSK 108/08, nie publ.).

Z kolei oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na tym, że istnieje potrzeba wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecnictwie sądów wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo, iż budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje wyraźnie wskazane przez skarżącego rozbieżności w orzecnictwie w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych, które należy przytoczyć (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08, nie publ., z dnia 26 czerwca 2015 r., III CSK 77/15, nie publ., z dnia 20 maja 2016 r., V CSK 692/15, nie publ., z dnia 23 maja 2018 r., I CSK 31/18, nie publ.).

Tymczasem sformułowane przez skarżącego zagadnienie prawne stanowi w istocie pytanie o rozstrzygnięcie w sprawie ze względu na szczególne okoliczności faktyczne w wersji przytoczonej w skardze kasacyjnej. Różnorodność stanów faktycznych uniemożliwia udzielenie odpowiedzi, która miałaby znaczenie nie tylko w przedmiotowej sprawie ale także innych podobnych sprawach. W związku z tym należy podkreślić, że zagadnienie prawne uzasadniające przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania musi być zagadnieniem ściśle jurydycznym, dającym się przedstawić w sposób syntetyczny i oderwany od kontrowersji dotyczących ustaleń lub oceny dowodów (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 grudnia 2008 r., III CSK 285/08, „Izba Cywilna” 2009, nr 4, s. 48).

Z kolei powołując się na przesłankę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania określonej art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. skarżący ograniczył się tylko

do stwierdzenia, że istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów poprzez wyjaśnienie, jakie zachowania można uznać za przejaw posiadania samoistnego, a jakie są przejawem posiadania zależnego. Wnioskodawca nie wskazał jakiego przepisu dotyczą rozbieżności ani nie przedstawił w tym zakresie żadnego wyводу.

Na marginesie należy wskazać, że Sądy *meriti* w swoich ustaleniach oparły się na umowie z dnia 10 grudnia 1973 r., a skarżący w istocie próbuje podważyć poczynione w sprawie ustalenia faktów i ocenę dowodów, co w postępowaniu kasacyjnym jest niedopuszczalne (art. 398³ § 3 k.p.c.).

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.